

ANALYS AV *Den lilla flickan*

I novellen "Den lilla flickan" av Katherine Mansfield ur *The Garden Party* (1922) berättas om den unga Kezia som känner rädsla för sin pappa, men som till slut inser att han kan representera trygghet.

Karaktärerna som framträder tydligast är Kezia och pappan. Mamman och mormor befinner sig i bakgrunden. Mormodern är den som flickan känner sig trygg hos. Kezia förefaller vara i sexårsåldern. Det nämns ingenting om skolgång. Tiden för berättelsen är 1800-tal eller tidigt 1900-tal. Man t. ex åker häst och vagn och använder levande ljus till annat än dekoration. Den miljö där berättelsen utspelar sig är ett välbärgat hem. Man har tjänstefolk och pappan ska hålla tal på ett sammanträde för hamnstyrelsen.

Novellens konflikt består i Kezias rädsla för pappan. Han beskrivs som någon man skulle "vara rädd för och undvika". Författaren beskriver till exempel hennes lättnad när han åker till arbetet på morgonen, hur flickan stammar endast när hon talar med honom och hur hon ser honom som en skrämmande jätte.

I novellens stegring uppmanas Kezia att göra en födelsedagspresent till sin far bestående av en nåldyna. I jakt på material att fylla den med river hon sönder ett viktigt tal som hennes far skrivit. När det visar sig att hon gjort det blir hon straffad av honom. Han slår henne på handflatorna med en linjal. Stegringen fortsätter med att Kezia bevittnar hur pappan i huset bredvid leker med sina barn. Hon inser att fäder kan vara olika och är avundsjuk på grannbarnens sätt att umgås med sin pappa. I slutet av stegringen blir flickans mamma sjuk och mormor som bor med familjen följer med mamman för vård. Under dagen har flickan sällskap av jungfrun, men vid sänggåendet blir hon orolig för vem som ska trösta henne om hon drömmer mardrömmar. Jungfrun uppmanar henne strängt att inte störa fadern.

Vändpunkten kommer när flickan vaknar under natten och skriker efter en otäck dröm. Fadern dyker upp och låter henne komma in till sig. Han bäddar ner henne bredvid sig och somnar först och då inser Kezia att pappan trots allt inte är så farlig. I den korta avtoningen får flickan dålig samvete för att hon rivit sönder talet och jämfört honom med grannpappan.

Novellens huvudtema är relationer, eftersom det är den inledningsvis dåliga relationen mellan pappan och Kezia som står i centrum. Ett annat tänkbart tema är uppväxt eller barndom då berättelsen fokuserar på flickans upplevelse av pappan och hur den påverkar hennes liv i familjen. Vad gäller

motiv kan man tydligt se att relationen mellan förälder och barn är centralt, liksom den stränge fadern och barnets utsatthet.

Huvudkaraktären gestaltas med direkt karaktärisering.

Berättarperspektivet är i tredje person och läsaren får inblick i flickans tankevärld. Övriga karaktärer gestaltas med indirekt karaktärisering. Man får alltså inte veta någonting om tankar och känslor.

Novellens språk är ganska enkelt, vilket hör ihop med att historien berättas ur barnets perspektiv. Bildspråk används sparsamt, men några liknelser förekommer. Fadern säger till exempel till flickan att hon ser ut "som en liten brun uggla" och att hon är "darrhänt som en gammal gumma".